

BOG

VUGGESANG (/BOEGER/VUGGESANG)

Af Leïla Slimani (/forfattere/leila-slimani) (2018)

LÅN PÅ BIBLIOTEKET ([HTTPS://BIBLIOTEK.DK/DA/SEARCH/WORK/?FRAGMENT=CONTENT&SEARCH_BLOCK_FORM=870970-](https://bibliotek.dk/da/search/work/?fragment=content&search_block_form=870970-BASIS%3A53975461)

BASIS%3A53975461)

Log ind (/user/login?destination=/boeger/vuggesang) for at anmelde

Facebook ([http://www.facebook.com/share.php?](http://www.facebook.com/share.php?u=https://litteratursiden.dk/boeger/vuggesang&title=Vuggesang)

Tweet ([https://twitter.com/intent/tweet?](https://twitter.com/intent/tweet?url=https://litteratursiden.dk/boeger/vuggesang&status=Vuggesang+https://litteratursiden.dk/boeger/vuggesang)

u=https://litteratursiden.dk/boeger/vuggesang&title=Vuggesang)

url=https://litteratursiden.dk/boeger/vuggesang&status=Vuggesang+https://litteratursiden.dk/boeger/vuggesang

Hvor godt kender du egentlig dine børns barnepige? Leïla Slimanis hårrejsende psykologiske thriller blotlægger os dér, hvor vi er mest sårbare.

TAGS: BARNEPIGER (/TAXONOMY/TERM/840)

BØRN (/TAXONOMY/TERM/1486)

DRAB (/TAXONOMY/TERM/2362)

MODERSKAB (/TAXONOMY/TERM/7312)

ANMELDELSE

(/users/soren-feldtfos-thomsen)

Af Søren Feldtfos Thomsen (/users/soren-feldtfos-thomsen)

Skribent
22 mar. 18

Hvor godt kender du egentlig dine børns barnepige? Leïla Slimanis hårrejsende psykologiske thriller blotlægger os dér, hvor vi er mest sårbare.

'Vuggesang' (fr. Chanson douce, 2016) er skrevet af marokkanskfødte Leïla Slimani og stiller skarpt på det moderne familieliv i en tanke- og gruopvækkende fortælling om moderskab, køn og klasse. Det er en af de seneste års bedste thrillere.

Scenen er sat i Paris. Det unge par Myriam og Paul ansætter den tilsyneladende perfekte barnepige, Louise, til at passe deres to børn, Mila og Adam, mens de forfølger deres karrierer. Til at begynde med kan familien næsten ikke tro, hvor heldige de er: Louise er omsorgsfuld og tillidsvækkende og hun nøjes ikke kun med at se efter børnene, men laver også vidunderlige måltider og holder lejligheden pletfri. Louise bliver næsten som en del af familien. Næsten. Med tiden, i begyndelsen nærmest umærkelig, kryber mistillid og fjendskab ind

imellem barnepigen og den lille familie. Myriam og Paul oplever, hvordan forholdet til Louise forværres, og til sidst truer med at ødelægge deres og børnenes liv.

Som læser ved man allerede fra romanens første side, at familien styrer mod den værst tænkelige tragedie. Alligevel kunne jeg ikke lægge bogen fra mig, da jeg først var begyndt. Jeg var nødt til at vide, hvad i al verden der kunne forvandle en ellers kærlig og beskyttende barnepige til et uhyre. Noget af det mest fantastiske ved 'Vuggesang' er Leïla Slimanis afdækning af barnepigens tvetydige rolle i familien. Louise er både en del af familien og en ansat. Hun er underlagt forældrenes autoritet, men samtidig er hun en del af intimsfæren, den person, som får det travle familieliv til at fungere:

"Barnepigen er som en af de skikkelser, der flytter rundt på kulisserne i scenens mørke. Hun flytter på en sofa, skubber til en søjle af pap, et stykke væg. Louise vimser rundt i kulisserne, diskret og effektiv. Det er hende, der trækker i de transparente tråde, uden hvilke magien ikke kan indtræffe."

På den ene side er det barnepigen, der springer til og får hverdagen til at hænge sammen, når forældrene både skal gøre karriere og samtidig vil opretholde idealet om det perfekte familieliv. På den anden side er hun en kilde til dårlig samvittighed og misundelse, fordi hendes blotte tilstedeværelse udfordrer forældrenes myndighed i hjemmet og synliggør at mor og far ikke selv magter at få enderne til at mødes.

Barnepigen selv, Louise, lever en skyggetilværelse på samfundets bund: i brudstykker hører vi om hendes ensomme liv i en nedslidt etværelseslejlighed i et af Paris' fattige kvarterer, om hendes forsvundne datter og hendes afdøde mand; hun har ingen og hun hører ingen steder hjemme. Selv på legepladsen blandt alle de andre barnepiger passer hun ikke ind, for Louise er hvid, mens flertallet af barnepigerne er nordafrikanere eller østeuropæere, hvis sprog og fællesskab hun ikke kan afkode. Livet bag kulissen i den lille familie er alt, Louise kender til og det eneste, der kan erstatte den familie, hun aldrig selv fik skabt:

"Et had vokser i hende. Et had, som er i kontrast til hendes ivrige underdanighed og barnlige optimisme. Et had, som forstyrrer alt. Hun er hensunken i en trist og forvirret drøm. Plaget af følelsen af at have set og hørt for meget fra andres intime forhold, en intimitet, som hun aldrig har fået lov at opleve. Hun har aldrig haft sit eget soveværelse."

Leïla Slimani har givet os en fremragende roman, på én og samme tid en virkelig spændende psykologisk thriller og en tankevækkende kommentar til det moderne familielivs dilemmaer og de sociale spændinger, som underminerer tilliden mellem mennesker. Hendes nuancerede karakterportrætter bærer historien frem og hendes sans for det væld af modstridende følelser, som knytter sig til forælderrollen, blotlægger os dér, hvor vi er mest sårbare. 'Vuggesang' er ikke kun en letlæst spændingsroman, men en roman, som gør ondt og bliver siddende.

BOGDETALJER

Relaterede bøger